

IPOLYSÁGI KOPOGTATÓ

Az Ipolytői Református Egyházközség értesítő lapja 5. évf. 3. szám

ÜNNEPI KÖRLEVÉL

„Járjatok, amíg világozzágotok van, hogy sötétség ne leljen meg titeket...” (Jn 12,35)

Karácsonyt Ünneplő Szent Gyülekezet! A karácsony ünnepe mindig is a legmeghatóbb bizonyosságát nyújtotta az egyháznak ahhoz, hogy szolgálatát és a rá bízott örömhír hitelenségét igazolja a világnak: „Emmanuel – Velünk az Isten...!” Még az életértékeiket koptató és a hajszában gyakran fáradó emberek is – kiknek oly kevés lelki elmélyülési alkalom jut ez életben –, még ők is, valami fennköltebb békességet keresve ez ünnep perceiben, megállnak ilyenkor, és a templomtornyokra tekintenek. Van, aki betér az Isten házába, van, aki csak – bujdosóként – messziről hallgatja a harangok hívogató szavát, de lelkében mégis felparázslík ugyanaz az érzés, hogy karácsonykor mégiscsak történhetett valami rendkívüli a világban...

Mi, kik magunkat régi, de legalábbis buzgó hívőknek valljuk, tudjuk, hogy az ember érzelmeit ennyire összehangolni csakis az képes, aki egy hatalmas munkával teremtette meg azokat: az egyedüli Isten. Most

pedig ez a csodálatosan teremtő és alkotó Isten jár köztünk, hogy teremtését szabadabb és boldogabb világgá tegye.

A karácsony évenkénti alkalmai pont arra hívják fel a figyelmünket, hogy a bűnök és vétkek régi körforgást egyenes úttá lehet változtatni, a sötétségből pedig napvilágra lehet virradni. Nem hiába fényáradattal szimbolizáljuk a karácsonyi ünnepünket, hiszen új és biztos lépéseket csak tiszta látással lehet megtenni, új csodákat csak fényvilágnál lehet fellelni, Isten akaratát pedig csak letisztult gondolkozással lehet megérteni.

Az idők teljessége csaknem 2008 évvel ezelőtt ott Betlehemben már betelt, de fájdalom, az ember sokszor nem ragadta meg az alkalmakat. De ez már Isten előtt kitért szívünknek vallomása, mert mi most hitünk kösziklájáról valljuk meg azt, hogy mi a köztünk járó Istent hallgatjuk és követjük. Ő pedig új földre és új életre vezeti a követőit.

Az évek és az ünnepek változásai közepette megtanulhatjuk, hogy nem érdemes hamis mammo-

nokkal vigasztalódnunk, mert csak az Úr szólt, és megcselekedett Igéjével tudjuk az élet békességét megélni.

Egyházunk ez év végén lezár egy ciklust, és az új évben tovább kell mennünk utunkon.. Az egyháznak nem is lehet más feladata, minthogy Jézus Krisztus csodálatos béke-országába pásztorolja el a sóvárgók seregét. Ez a feladat pedig nem válogatja emberét, hanem inkább egy közösségbe von minket, ahol a testvériség érzése – érdek és megkülönböztetés nélkül – szövi össze a lelkeket.

Karácsonykor az a bizonyosság áraszt el bennünket, hogy Isten mindenre fényt derített az életünkben, meghasonlásokra, eltérésekre, közös értékeinkre és érdekeinkre egyaránt. Az a betlehemi csillag változatlanul fénylik, ami a kegyelmi időt jelzi nekünk. De ahogyan akkor a csillag mozgósította a gyermek Jézust keresőket,

Fekete Vince
főgondnok

ma a Krisztus, a világ Világossága mutatja nekünk a helyes irányt, ami felé haladnunk kell.

Keresztyén Testvéreink, az Ige arra szólít fel, hogy „járjatok, amíg világosságotok van”, addig, míg elérünk Urunk színe elé. Ebben vagyunk egyedek, hit- és sorstársak..., egymás szerettei...

A kegyelmes és megtartó Úr gondviselésében – szeretetben összeforrva – kívánjuk, hogy a karácsonyi angyali szózat szentelje meg ünneplésünket. Legyen „dicsőség a magasságban Istennek és a földön békesség...” Legyetek a Világosság népe, és e teremtettség vigasztalódjon, mert az Ég a földre szállt érte, és elérkezett Szabadítója. A karácsonyi csoda immár az élet értelmévé vált...

Ennek örömét Veletek együtt átérezve a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház Zsinatának nevében békés, megszentelt karácsonyt és áldott új évet kíván:

Dr. Erdélyi Géza
püspök,

aki Istennek ad hálát Értetek a gyümölcsöző együttműködésért, és áldást kérve egyben elköszön Tőletek.

Kelt Rimaszombatban, 2008 adventjében

Gyülekezeti alkalmaink

- » Istentisztelet minden vasárnap 11:00 órai kezdettel.
- » Bibliaóra csütörtökönként 16:45-től az Oros Optikában.
- » Filmklub: Minden hónap második keddjén 17:00 órakor.
- » KT szerdánként
- » Hittanok:

Kedd:	08:00 Fegyverneki Ferenc Egyházi Gimnázium
Szerda:	08:00 Pongrácz Lajos Alapiskola
	08:50 Pongrácz Lajos Alapiskola
	10:50 Pongrácz Lajos Alapiskola
	12:30 Pongrácz Lajos Alapiskola
	13:10 Pongrácz Lajos Alapiskola
	14:10 Bibliaóras teremben
Csütörtök:	10:40 Palást
Péntek:	12:15 Ipolyszakállos

Ünnepi alkalmaink

- » **2008. december 19.** Karácsonyi kézmelengető a főtéren 17:00 kezdettel.
- » **2008. december 20-21.** 24 órás bibliai felolvasás a templomban. Az alkalom 20-án 8:30 órakor kezdődik és 21-én 8:30-kor ér véget közös istentisztelettel.
- » **2008. december 24.** 15:00 ünnepi istentisztelet a gyermekek szereplésével.
- » **2008. december 25.** 11:00 órakor úrvacsoraosztással egybekötve.
- » **2008. december 26.** 11:00 órakor istentisztelet.
- » **2009. január 1.** 11:00 órakor évkezdő istentisztelet.

Egyéb alkalmak

2009. január 17. 14:00 Ifjúsági nap Nagysallón az Élet Szava Alapítvány fiataljainak szolgálatával.

2009. március 7. 14:00 A nő feladata és küldetése a mai világban címmel tart konferenciát a Magyar Református Nőszövetség Nagysallón.

Támogatóink

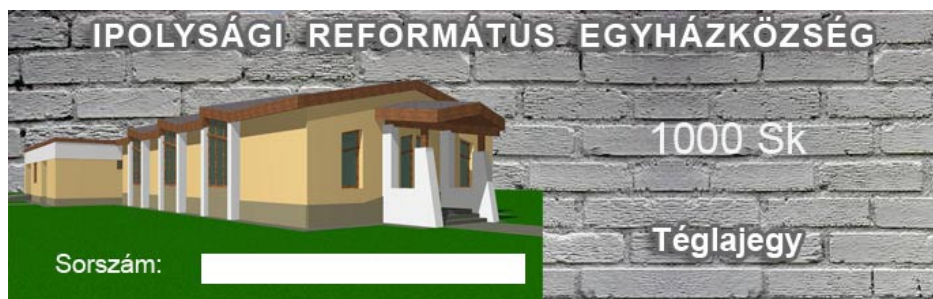
2008.09.23-tól 2008. 12. 15-ig a következő református egyházközségek támogatták gyülekezeti központunkat:

Békési: 18 500 Ft, Barabási: 13 000 Ft, Tótkomlói: 2000 Ft, Maklári: 2000 Ft, Szőlőskei: 1000 Sk, Nemesoroszi: 500 Sk, Kisölvedi: 1000 Sk, Újlóti: 1600 Sk, Rimaszombati: 1000 Sk, Nagyatádi: 20 000 Ft, Füzesabonyi: 6610 Ft, Tápiószéle-Tápiószőlős-Újszilvási: 2500 Ft, Nagymegyeri: 3000 Sk, Gyönki: 34 230 Ft, Újpetrei: 10 000 Ft, Kadarkúti: 6000 Ft, Magyarbólyi: 2000 Ft, Tót-vázsonyi: 10 000 Ft, Naszályi: 15 000 Ft, Tiszalúci: 30 000 Ft, Galántai: 2000 Sk, Kassai: 6400 Sk, Veresegyházi: 50 000 Ft, Kisújfalui: 2570 Sk, Zalaegerszegi: 50 000 Ft, Tamási: 5000 Ft, Nagyszokolói: 5000 Ft, Vásárosnaményi: 20 000 Ft, Roodi: 12 000 Ft, Dunaszentbenedeki: 15 400 Ft, Ácsi: 41 000 Ft, Szőnyi: 150 000 Ft, Mezőlaki: 6000 Ft, Radostyáni: 10 000 Ft, Tápi: 10 000 Ft, Sajószentpéteri: 30 000 Ft, Diósjenői: 53 000 Ft, Tiszatarjáni: 4730 Ft, Szigetszentmiklósi: 148 000 Ft, Budapest-Rákoskeresztúri: 50 000 Ft, Tarjáni: 3000 Ft, Bajai, Bácsalmási, Garai, Érsekcsanádi, Kiskőrösi, Tázlári, Hajósi, Tassi: 221 465 Ft, Tornaljai: 1000 Sk, Vámosladányi: 4450 Sk, Tiszaföldvári: 2000 Ft.

További támogatóink: A Magyar Református Nőszövetség: 1.000.000 Ft. Magánszemélyek Magyarországról: 9000 Ft, Szlovákiából: 14 150 Sk.

Hordozzuk imádságban Testvéreinket, Urunk árássa rájuk bőségesen áldásait.

“Oh mi Urunk Istenünk! Mind ez a gazdagság, amit gyűjtöttünk, hogy néked és a te szent nevednek házat építsünk, a te kezedből való és mindazok a tiéd!” 1 Krón. 29,16. Legyen a dicsőség Urunké minden adományért.

Továbbra is lehetőség van téglajegy megvételével támogatni gyülekezeti központunk építését. A téglajegyek 100, 500 és 1000 Sk értékben kaphatók. Ajánljuk ismerőseink figyelmébe ezt a lehetőséget.

Postaláda

Dr. Molnár Róbert jogász, HR-menedzser, anyakönyvvezető, Kübekháza polgármesterének bizonyoságtétele.

Vallását nem különösebben gyakorló római katolikus családban nőttem fel. Apai nagymamám tanította meg nekem

a "Mi Atyánkot", és talán ő beszélt nekem először Jézusról. Aki sem akkor, sem még nagyon hosszú ideig nem jelentett semmit a számomra, holott látogat-keresztényként vasárnaponként el-eljártam templomba, Szent Antalnak olykor-olykor adtam pár ezer forintot, de Isten ígéje egyetlen egy alkalommal sem érte el a szívemet. Feleségem - aki pár évvel az én megtérésem előtt adta át az életét Jézusnak - gyakorta beszélt nekem a megtérésről, a kegyelemről, s arról, hogy mennyire tévelygő vagyok.

Ugyanis azt gondoltam és hittem, hogy az életben elért magas posztokat (országgyűlési képviselő, az Országgyűlés jegyzője, polgármester stb...) Isten ajándékba adta nekem, mert én jó vagyok, s azért érek el sikereket, mert Istennek kedves vagyok. A feleségem nem tudta velem megértetni, hogy nem a cselekedeteink miatt van a

mi üdvösségünk, hanem a hit által. Én pedig dolgoztam, robotoltam, mit sem törődve azzal, hogy a jogi karon államvizsgázó feleségemnek elkelve egy kis támasz, segítség. A helyzet odáig fajult, hogy 2003-ban egy komoly válság keletkezett a házasságunkban, amelynek következtében a feleségem hazaköltözött édesanyjához. Teljesen összeroppantam. Egész nap feküdtem, vagy a fotelben ülve bombáztam Ágit kedveskedő, hazahívó és váró sms-ekkel. Egyik nap az asztalon hagyott Bibliára lettem figyelmes. Az addig nem túlzottan forgatott "könyv"-et, ha emlékezetem nem csal a Zsoltárok könyvével nyitottam ki, amelyeket olvasva kezdett egy-két dolog megérinteni. Egyik este lefekvéshez készülődvén a tetőtér lépcsőjén haladtam, amikor furcsa érzés települt rám. Ez az érzés - amit nem hallottam, nem láttam, csak éreztem belülről - annyit közölt velem, hogy "Mózes 16, 9." Úgy gondoltam, hogy nem megyek le a Bibliámért, majd reggel megnézem a textust. Ám ez az érzés nem hagyott engem. Mint ha bökdösött volna az ágyban. Hajnali fél kettő lehetett, amikor lementem a Bibliához és kikerestem a Mózes 16,9-et. Ószintén szólva, azt sem tudtam, hogy Mózesnek öt könyve van, de Isten mindennél bölcsőbb volt. Amikor megtaláltam az igeszakaszt, belebor-

zadtam. Ezt olvastam: “Térj meg a te asszonyodhoz és alázd meg magad az ő karjai között”.

Lemeredtem és sírógörcs fogott el. Sms-ben számoltam be feleségemnek a történekről, de őt ez túlságosan nem hatotta meg. Mivel a feleségem hazaköltözése karácsony előtt volt, ezért úgy gondoltam, hogy ajándékaimmal felpakolva felkeresem őt Nyíregyházán. Órákat álltam fehér pulimmal a dermesztő hidegben hasztalan. Később lejött, beszélgettünk. Kértem, hogy jöjjön vissza hozzám, mert szeretem. Nem jött. Keserűséggel jöttem haza. Egy átzokogott, átímádkozott, kutyámmal kettesben töltött karácsony és szilveszter után úgy hátróztam: feladom! Nem várok rá! Új életet kezdek, nem érdekel! Nem bombáztam tovább sms-ekkel, nem hívtam őt. Éppen jogi egyetemi kollokviumomra készültem, amikor randit kért tőlem. Egy kávézóban találkoztunk. Én rideg voltam hozzá, lenéző, ő pedig gyengéden megfogta a kezem, odabújt mellém, de érdemben alig váltottunk pár szót. Eljátszottam a sértődöttet, majd közöltem vele, hogy mennem kell vizsgáznai. Amikor elváltunk furcsa hiányérzet fogott el. Már a vonaton ült mikor felhívtam. Hallottam a hangján, hogy csalódott a fogadtatás miatt.

Nem sokkal később Budapestre kellett utaznom. Ott találkoztunk. Szép napot töltöttünk együtt. Nyíregyházáról ment fel azért, hogy találkozhatunk. A nap végén Ceglédig elvittem, ahol ő felszállt a szabolcsi vonatra, én pedig hazajöttem Kük-

házára. Ezután ismét sokat beszélünk telefonon, de sokat is vádoltuk egymást. Mindketten a másikat hibáztatva azért, hogy idáig fajult a dolog. A feleségem azt ajánlotta, hogy beszélgessek egy kicsit Végh Tamás fasori református lelkésszel, aki már korábban írt nekem jó szándékú figyelmeztető levelet, hogy vigyázzak, mert nem lesz jó vége annak, hogy csak a munkámnak élek, miközben a vizsgázó feleségemmel nem törődöm. Felbőszített ez a levél, mondván, hogy mit szól bele egy vadidegen ember a dolgainkba. Verebes ellenlevéllel készültem, de végül - szerencsére - nem lett belőle semmi. Ilyen előzmények után nem gondoltam volna, hogy nekem Végh Tamással beszélgetnem kellene bármiről is, de mivel feleségem már-már könyörgött, ezért vállaltam a diskurzust. Végül egy kellemes beszélgetésre került sor. Tamás bácsi - feleségem így hívta őt - azt ajánlotta, hogy menjünk el egy házaspáros csendes hétre Biatorbágyra, ahol a feleségem egy női héten már járt ezelőtt.

“Nekem erre nincs időm! Itt vannak a pályázatok, most nem érek rá, majd májusban!” - mondtam. Aztán nagy könnyebbség lett a számomra, hogy be is voltak telve a helyek, ennek ellenére a feleségem várólistára íratott bennünket. Visszagondolva Isten csodáját éltük akkor át, mert egy házaspár lemondta a torbágyi hetet, nekem pedig valami különleges módon lángra gyújtotta Isten a szívemet, és már nem tiltakoztam, hanem vágytam arra, hogy mehessek, hogy feleségemmel is

együtt lehessek.

Kicsit csalódtam, amikor a Magyar Belmisszió vezető lelkésze, Cselényi László azt mondta, hogy egy rövid, öszövétségi igeszakaszt boncolgatunk egész héten. Egy bizonyos Naámán történetét, a II. Királyok 5-ből. Nehezteltem Ágira, hogy idecitált ezért a pár sorért, és tengernyi teendőm helyett halálra fogom unni magam az öt nap alatt.

Nem így lett! Istennek hála, az Ő utai valóban nem a mi utaink. Ahogy haladtunk az igemagyarázatban egyre jobban világosult meg bennem, hogy ez a belpoklos, leprás, beképzelt, korrupt hadvezér én vagyok. Olyannyira megviselt a dolog, hogy 2004. március 4-ére szó szerint rosszul lettem, fulladoztam a bűneim miatt, s azt mondtam Cselényi Lacinak: “Laci, ha nem tehetem le bűneimet, én reggelre meghalok”. Szó szerint fulladtam azoktól! A délutáni csendes pihenőben egy lajstrommal kezemben mentem a lelkészhez. Egy A/4 lapot függőlegesen három hasábra osztottam. Az első hasámban a gyerekkorom, másodikban a fiatalkorom, míg harmadikban a felnőttkor bűneit vettem sorjába két oldalon keresztül, s amikor egyet-egyét megvallottam az Úrnak, akkor azokat áthúztam. Talán két órát is igénybe vett a bűnvallási procedúra, majd azt követően Laci tanácsára a lapot eltéptem és lehúztam a wc-ben, mondván, hogy az Úr a megvallott bűneinket is a tenger mélyére veti. Imádkozás és Jézus szívembe való behívása után megkönnyebbülve mentem fel a szobába, ahol

a feleségem már el sem tudta képzelni, hogy mi történhetett velem. Hajnali 2 órakor arra ébredtem, hogy egy angyali kórus énekel. S nyitott szemmel, reggelig zokogva hallottam annak az “Amint vagyok...” című éneknek a kissé másként szóló refrénjét, amely így szólt a lelkemben: “Itt vagyok, jövök!”

Reggel a terhek alatt feleségemmel együtt roskadtunk a hóba, majd kéz a kézben, boldogan, a boldogságtól végig zokogva az utat értünk haza. Itthon, amikor a Polgármesteri Hivatalba beléptem, kolléganőim nem tudták elképzelni, hogy mi történt velem. Egyikőjük azt mondta, hogy “mintha kicseréltek volna”, a másik hogy “a föld fölött járok egy méterrel”, mi történt velem? - kérdezték. Akkor még nem beszéltem nekik a csodáról, amely velem történt. Azóta ők is tudják, hogy Isten megszólított és én az Ővé lettem. Hasznomra vált a nagy nyomorúság - mondja Dávid egyik zsoltárában és mondom én is, mert így van.

Ezt követően Isten kimunkálta bennünk, hogy a lopva tartott polgári frigyünk után Isten előtt is kössük össze életünket. Augusztus 7-én, Nyíregyháza-Sóstó múzeumfalujának kis vályogtemplomában Végh Tamás barátunk Isten előtt is összeadott bennünket. Ami házasságunk hét éve alatt nem sikerült, az esküvőnk után pár nappal igen! Megfogant kisfiunk Marcellka, aki 2005. május 22-én született. Isten ajándéka ő!

Isten vezetését azóta is érezzük és élvezzük. Magam több előadást tartottam “hívók a politikában” témakörben, és számtalan helyen tettem bizonyosságot arról, hogy milyen csodálatos az, ha valóban

az Úr az én pásztorom!

Adja Isten, hogy Neked is Ő legyen!

Dr. Molnár Róbert

Alapköletétel és lelkészbeiktatás

Aki építkezik, az jövőt tervez. Ez vonatkoztatható az Ipolysági Református

Egyházközségre is, melynek presbitériuma és gyülekezeti tagjai – hosszabb fontolgatás után - úgy döntöttek, hogy gyülekezeti központot építenek. Ebben a gyülekezeti termen kívül helyet kap a lelkészlakás és a vendégszoba is. A központ lehetőséget teremt az Ipolyság környéki szórványokban élők lelki gondozására is.

Habár az építkezés már korábban megkezdődött (a főfalakat már felhúzták), az ünnepélyes alapköletételre csak 2008. szeptember 28-án került sor.

Az ünnepség indításaként két alapiskolás - Oros Máté és Pálincás Gréta- elmondta Reményik Sándornak a templom és iskola létfontosságáról szóló mozgósító versét.

Nt. Izsmán Jónás helyi lelki pásztor az 5 Móz. 7,9-et választotta megnyitójául: „Tudd meg tehát, hogy a te Istened, az Úr az Isten. Állhatatos Isten ő, aki hűségesen meg-

tartja szövetségét ezer nemzedéken át is, azok iránt, akik szeretik és megtartják parancsolatait.”

Ezután köszöntötte egyházközsége nevében a mintegy kétszáz egybegyűltet, s külön főtiszteletű Erdélyi Gézát, a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház püspökét, főtiszteletű Tökés Lászlót, a királyhágómelléki Református Egyházkerület püspökét, európai parlamenti képviselőt, főtiszteletű Szücs Zoltánt az amerikai Kálvin Egyházkerület nyugalmazott és emeritus püspökét, nagytiszteletű Kiss Pált, a Barsi Egyházmegye esperesét, nt. Kuczy Lajost, az Ipolysági Református Egyházközség előző lelkészét, nt. Ordasi Jánost, a perőcsényi testvérgyülekezet lelkészét, Hana Ševečková evangélikus lelkésznt, Mahulányi József katolikus esperest, püspöki helynököt, Bélik György alpolgármestert, a polgármesteri hivatal jelenlegi vezetőjét, a váci testvérgyülekezet küldöttségét, valamint az egyházmegyei lelkészek mintegy húsz főnyi csoportját. A lelkész néhány mondatban vázolta az ipolysági reformátusok viharos történetét, majd felkérte ft. Tökés László püspököt: adja áldását a gyülekezetre,

és végezze el az alapköletétel szer-
tartását. A 90. zsoltár első versének
eléneklése után több nemes lélek - és
közösségépítő gondolatot fogalmazott
meg. Ahogy ő mondta: építkezünk és
védekezünk a jövőnek, de különböző
formában ránk törnek a rombolás és
a halál erői. Ebben az ősküzdelem-
ben nekünk is szerepünk van. Krisz-
tus értünk tusakodik a kereszten, ve-
lünk van, mert a jó pásztor soha és
semmilyen helyzetben nem hagyhatja
magára nyáját. Ő is kötelességének
tartotta, hogy eleget tegyen az ipoly-
sági meghívásnak. Azután szólt lelki
és közösségi nyomorúságainkról. Hite
szerint az itt felépülő istenháza méltó
hajléka és bástyája lesz annak a nemes
harcnak, melyet az isteni igazságért és
emberhez méltóbb életért folytatunk.
E gondolatok elhangzása után követ-
kezett az alapköletétel és az áldás.

Főtiszteletű Szűcs Zoltán püs-
pök imájában köszönetet mondott az
Úrnak, hogy e hajlék által is új lehetősé-
g nyílik a hitélet gazdagodására.

Az ünnepség a zsúfolásig
megtelt evangélikus templomban folyatódott.
A templomban Oros Zoltán
gondnok újonnan köszöntötte a ven-
dégeket és a gyülekezeti tagokat, majd
Bélik György az önkormányzat nevé-
ben szólt az egybegyűltekhöz –átadva
ft. Tőkés Lászlónak és ft. Erdélyi Gé-
zának Ipolyságra emlékeztető tárgya-
kat és kiadványokat.

Trevalecz László az elején
elmondta Nádudvari Nagy János Biz-
tató köszöntés című versét, mely így
kezdődik: „Hogyha küld az Úr, menni

kell!”

Nt. Kiss Pál esperes igeolva-
sását (Jel. 1,1-8) követően ft. Erdélyi
Géza püspök iktatta be tisztségébe
Izsmán Jónás lelkészt –a 100. zsoltár
verseiben gyökereztetve gondolata-
it. Három kulcsfogalomra hívta fel
a figyelmet: örvendezés, szeretet és
hűség. Öröm, hogy a gyülekezetnek
beiktatott lelkipásztora lesz. S ez nem-
csak a reformátusok öröme, hanem
egy nagyobb közösségé is. A lelkész
a közösséget szolgálja, s az utóbbi az
Urat. A közösségteremtés rendkívül
fontos feladat, főleg akkor, ha vilá-
gunkban sokszor a közösségek szét-
hullását tapasztaljuk. Hangsúlyozta: a
beiktatottnak missziói munkája van. E
gondolat kíséretében adta a beiktatott
lelkésznek a bélyegzőt, ami a felelősé-
g jelképe is. Ezután nt. Izsmán Jónás
beiktatott lelkész a Jel. 1,5-6. alapján
a szószéki prédikációban az igehirdető
feladatáról beszélt. Vázolta azt az utat,
amely Istenhez vezette őt. Hű és igaz
szolgálja akar lenni Istennek és Jézus
Krisztusnak. Teréz anyát idézte: „Én
egy kis ceruza vagyok Isten kezében,
aki a világnak szerelmes levelet ír.” Az
igehirdetőnek túl kell mutatni önma-
gán, hogy azt ragyogtassa fel az embe-
rek előtt, akinek van hatalma megsza-
badítani. Vagyis Jézus Krisztust.

A beiktatott lelkész a lelkész-
társak egy-egy bibliai vers felolvasá-
sával köszöntötték.

Az istentisztelet a Himnusz
énekülésével ért véget.

A hitépítő ünnepség után a
vendégek és a gyülekezet tagjai sze

Isten csodálatosan munkálkodik

Elhangzott 2008. szeptember 28-án az alapköletétel megnyitásaként.

Nagy nap ez a mai az Ipolysági Református Egyházközség számára. Én pedig örülök, hogy pont ennek az egyházközségnek lehetek a lelkésze, mert Isten hatalmas csodáinak lehetek részese itt.

A kívülálló csak egyszerű falakat lát itt most. Nekem - nekünk Isten csodája. Valahogy ellenségünk, a Sátán az ipolysági reformátusokat majd minden időben szinte erejükön felül próbálta meg. Ha pedig az ellenség támad, azt sohasem ok nélkül teszi, hanem azért, mert érzi a vesztét, és meg akarja akadályozni Isten munkáját. Gondoljunk csak arra a bibliai történetre, amikor Jézus a gadarai megszállott felé tart, aki oly sok éve gyötrődött már, s akin eddig senki sem tudott segíteni. Ezt olvashatjuk az igében: „És íme, nagy vihar támadt a tengeren, úgyhogy a hajót elborították a hullámok.” Mt. 8,24 De Jézus „ráparancsolt a szelekre és a tengerre, és

nagy csend lett” Mt 8,26 Aznap kapott a gadarai új életet.

Én hiszem, hogy azért hánytatott annyira a történelem viharai között ez a kis gyülekezet, mert Istennek nagy terve van vele. Ezért kellett átélnie reformátor prédikátorának Szecei Jánosnak, gályarabságra való hurcolását, aki azonban útközben a theatei börtönben vértanúhalált halt. Ezért kellett elszenvednie az ellenreformáció iszonyú dühét, melynek következményeképpen 1888-ig nem is létezik a gyülekezet. Ezért kellett átélnie a kitelepítés igazságtalanságát. És ezért kellett átélnie sok más jogtalanságot.

De kegyelmesen tekintett ránk Urunk, és megszánt elesett voltunkban. Ezért hívta Kuczy Lajos testvéremet, szolgatársamat, hogy gyűjtse össze Isten szétszóratott református népét ebben a városban, és ő engedett a hívásnak, s az 1991-es első istentisztelet alkalmával újraalakult az 1944 decembere óta lelkész nélkül maradt gyülekezetünk.

Elmondhatjuk, hogy azóta

karjaiban hordoz bennünket az Úr. Gyülekezetünk évről évre gyarapszik és erősödik. Személyemben lett egy megválasztott, helyben lakó lelkésze, és íme most házat építhetünk az Ő szent neve dicsőségének, hogy a jövő nemzedékének biztonságot és a lelki megújulás helyét biztosítsa.

Istennek hálát adva kérem meg főtiszteletű Tökés Lászlót, a Királyhá-gómelléki Egyházkerület püspökét, hogy adja ránk áldását, és végezze el az alapkövetétel szertartását.

Izsmán Jónás

A VÁCI TESTVÉRGYÜLEKEZET LÁTOGATÁSA

Váci testvéreket fogadtak az ipolysági reformátusok

Újabb állomásához érkezett a váci felsővárosi gyülekezet és az Ipolysági Református Egyházközség több mint egy évtizede tartó testvéri kapcsolata. Évente általában egyszer – hol Vácott, hol Ipolyságon – találkoznak a két gyülekezet hívei.

November 9-én /vasárnap/ Fónagy Miklós esperes, a gyülekezet lelkésze vezetésével 43 váci testvér tisztelte meg látogatásával az ipolyságiakat.

Az evangélikus templomban tartott istentisztelet bevezetőjeként

Izsmán Jónás helyi lelkipásztor köszöntötte a vendégeket. Hangsúlyozta: a váci testvérekkel kialakult kapcsolat ösztönzően hat az ipolysági gyülekezet formálódására és lelki életének gazdagodására. A találkozók barátság- és szeretetgerjesztő alkalmak, amelyek tartós emberi kapcsolatokat teremtenek. A lelkész köszönetet mondott azért is, hogy a váci felsővárosi gyülekezet erkölcsi és anyagi támogatást nyújt a gyülekezeti központjukat építő ipolyságiaknak.

Fónagy Miklós először örömet fejezte ki abból kifolyólag, hogy épül az ipolyságiak gyülekezeti központja,

majd az Ef 2, 10-12 alapján hirdette az igét. Az efézusi gyülekezetben felmerülő gondokról szólt itt Pál apostol. Emlékeztet a pogány múltra, amely még állandóan kísért. Az igehirdető szerint napjainkban is, csaknem kétezer évvel később, jelen van a keresztyénséget nyomasztó pogány háttér, vagyis ma is időszerű új életet kezdeni, amilyenre Pál biztatja az efézusiakat. 1989 után úgy látszott, abban reménykedtek a keresztyének, hogy eljön majd a Kánaán. Ma – ahogy ő fogalmazott – távlatos reménytelenségben él a keresztyén világ. A hatalmas szabadság bűvöletében az ember azt hiszi, hogy mindent szabad. Az emberek sokszor a jövőjüket is felszámolják. Feltette a kérdést: „Az elanyagiasodó, demonizálódó világban lehet-e keresztyéni /keresztyéni/ életet élni?”

Megújulásra van szükség: az embernek mélyen át kell élni a krisztusi áldozat lényegét. Az Isten legyen számunkra vészfék, töltsse el a tékozlókat reménységgel, hogy minél több távlatos reménységű ember legyen ezen a világon.

Az istentisztelet végén szót kért Pásztor Jánosné, meghívott vendég, a Magyarországi Református Nőszövetség országos elnöke, aki áttekintette a szervezet történetét, megemlítve, milyen áldásos munkát végeztek tagjai a második világháború vérzivatarában, de a későbbi időkben is. Mindenütt megjelentek, ahol baj volt. Hite szerint örülnünk kell mindennek, főleg annak, hogy az Isten szeretet bennünket. A szenvedőknek baráti szeretetre van szükségük.

A váciak ajándékát – egy úrvacsorai kelyhet – Kiss Csongor gondnok adta át az ipolysági lelkésznek és Oros Zoltán gondnoknak, aki köszönetet mondott – a gyülekezet nevében – a látogatásért és a figyelmességért.

A közös ebéd után a hazaiak elkísérték vendégeiket az épülő gyülekezeti központ színhelyére.

A búcsúgondolatok – mindkét részről – a távlatos reménykedés és kapcsolat vágyát és szándékát sugallták.

Korpás Pál

Jótekonysági est

2008. november 22-én A Sziget-szentmiklósi Református Egyházközség jótekonysági estet

szervezett gyülekezeti központunk támogatására. Az alkalomra gyülekeztünk lelkésze és gondnoka is hivatalos volt. Az estet Szalkay László helyi lelkész nyitotta meg. A megnyitó után az Ádám Jenő Zeneiskola növendékei adták elő színvonalas műsorukat. (Csermák Ramóna - gitár [Sorr: Etüd], Vas Viktória – oboa, Vas Konrád – gitár [Aim and ...], Havalda Balázs – trombita, Lozsádi Judit – zongora [Marcello: F-dúr szonáta, 2. tétel], Gerő Simon – trombita, Lozsádi Judit

zongora [Albinoni: Esz dúr szonáta, 3.4. tétel])

A zeneiskola növendékeinek műsora után a Nagykőrösi Református Tanítóképző Főiskola Irodalmi Színpadának drámai előadását láthattuk Gulyás Lajos mártírelképész életéről, majd az Ádám Jenő Zeneiskola Női Karának gyönyörű énekét hallhattuk.

Az alkalom végén lelkészünk képes beszámolót tartott az Ipolysági Református Egyházközség múltjáról, jelenéről, és vázolta a gyülekezet jövőképét is.

Ezután a helyi alapiskolába invitálták a jelenlévőket szeretetvendégségre, ahol lehetőség adódott a személyes beszélgetésekre is.

-j-

A templomépítés története I.

Az evangélikus templom építésének történetét kevesen, mégis sokféleképpen ismerik. Valóban közösen építette az evangélikus és a református gyülekezet? Vagy ez csak szóbeszéd? Sokáig nem találtunk erről semmilyen írásos feljegyzést, ám aki keres az talál, és a zörgetőnek megnyitattik. Istenünk kegyelméből, a Nógrád Megyei Levéltárban megtaláltattak a Honti Lapok eddig elveszettnek hitt számai, melyeket diafilmen elküldtek Balassagyarmatra kutatás céljából. A nyár folyamán hát kutattam és találtam is ada-

tokat, hisz az akkor még hetilapként működő újság részletesen beszámolt a templom építésének körülményeiről. Jelen írásban az ott leírtakat szeretném összefoglalni.

A templom építése először az 1897 január 20-i evangélikus gyűlésen vetődött fel azon zsinati határozattal kapcsolatban, miszerint az országnak egyes vidékein, ahol evangélikus hívek csak szórványosan találhatók, missziói köröket kell létrehozni. E zsinati törvényből kifolyólag Baltik Frigyes püspök javasolta, hogy a Hont

vármegyében felállítandó missziói körnek Ipolyság legyen a központja. Kezdetben ezt többen elleneztek, mivel semmilyen helyiség nem volt az evangélikus hívek tulajdonában ahol az istentiszteleteket meg lehetett volna tartani, ám a nagy többség jóváhagyta a javaslatot, így a Hontvármegyében megalkotandó missziói körnek Ipolyság lett a központja. A helyiség kérdésével kapcsolatosan a jelenlévők arra a véleményre jutottak, hogy sikeres mozgalmat lehetne indítani, hogy közadakozásból egy kis imaház létesítsék.

Konkrét lépésre 1900. április 30-án került sor, amikor a vármegyei rendkívüli közgyűlés alkalmával a közgyűlés után tanácskozássra vonultak vissza a mindkét hitvallású protestánsok a templomépítés dolgában. A tanácskozó tagok értekezletté alakították a megbeszélést. Ezen értekezleten egy szűkebb körű bizottságot választottak meg, mely bizottság a templom megvalósításáért a cselekedetek mezejére kilépni hivatott lesz s Ipolyság és vidéke protestánsai nevében intézkedni fog. A bizottság elnöke Ivánka László, alelnöke Kubányi Károly tanfelügyelő lett. Jegyzők: Králik Adolf mérnök és Krupec István lelkész. A bizottság többi tagjai: Laszkáry Pál felügyelő, Nyáry Alfonz báró, Kovács Sebestyén Endre dr., Thuránszky Zoltán, Borbély Pál, Lipcsey Soma, Folkusházy Sándor világiak és Juhász Lajos valamint Koricsánszky Pál lelkészek. Ezen alkalmon Kovács Sebestyén Gyula 200 koronát ajánlott fel a templom építé-

sére (Viszonyításul: A Honti Lapok –ekkor még heti újság- évi előfizetése 9 korona.).

A templom terveit 1900 augusztusára készítette el a m. kir. építészeti hivatalának jeles mérnöke Králik Adolf. A bizánci stílusban tervezett templom költségterve 24.000 korona volt. Már ekkor a Gusztáv Adolf egy- let a költségekre egy nagyobb összeget szánt. A cikk írója a továbbiakban ezen véleményének ad hangot: „*A szép cél érdekében a legüdvösebb volna, ha az új templom a terényi evangélikus és perőcsényi református anyaegyházak közös tulajdonába menne át, mert így mindkét testvérfelekezet egyforma buzgalommal működnék közre a templom felállítására nézve.*”

Ugyanezen évben az evangélikus gyülekezet kérvényt írt a belügyminisztériumba melyben országos gyűjtéshez kért engedélyt, ám ezt a gyűjtést nem engedélyezték.

Magyar. kir. belügyminiszter 91821. VII. 6. szám. Hontvármegye közönségének Ipolyságon. A felső-terényi ág. hitv. evang. hitközségnek folyó évi július hó 12-én 9049 szám alatt kelt alispáni jelentéssel felterjesztett folyamodványát, melyben templomépítési költségek beszerzése céljából országos könyöradományi engedélyt kér, további eljárás végett azzal küldöm meg a vármegye közönségének, hogy miután az ország lakosainak könyörületessége fokozott mértékben van igénybevéve a kérelem időszerint nem volt teljesíthető. Budapest, 1900. szeptember hó 3. A miniszter meghagyásából Forray s. k. osztálytanácsos.

Ezen időben került felszínre a reformátusok kételye az épülő temp

lom közösségét illetően. Erre Krupec István evangélikus lelkész ekképpen biztatta a református híveket a Honti Lapok címlapján: „(...) Gördült azonban utunk elé csakhamar egy újabb akadály s nehézség, mely abban áll, hogy az ág. hitv. ev. és az ev. ref. atyafiak, vagyis az ú.n. luteránusok és kálvinisták nem értik jól egymást. Ez a nehézség azonban ez idő szerint inkább csak a levegőben van meg; a levegő pedig nem bír el nagy nehézséget. Ha majd a nehézség a levegőből a földre esik, rögtön megmázsáltatik, s könnyűnek találtatva rendbehozatik. Úgy értjük a dolgot, hogy mi ág. hitv. evangélikusok arra kérjük az ev. ref. testvéreinket: ne aggságoskodjanak, de buzogjanak és lelkesedjenek, mert a lelkesedés arányában leszen osztályrészük a szellemekben s anyagiakban, és nyernek koronát mennyben és a földön is. Lelkesedjenek annál is inkább, mert (úgy véljük, hogy) közművelődési ezen szent ügyünk balsorstól tépett, megpróbált s tűzben tisztuló szeretett Hontvármegyénk s szépülő székhelyének közügye valláskülönbség nélkül.

A nagy-geresdi egyezés, mely újított pontjaiban épen e napokban nyeri az ev. egyetemes gyűlésen is, (miután az állandó ág. hitv. és ev.

ref. közösügyi választmány fórumán átment) a megerősítést, - eligazítja a testvéri egyezés ipolysági mintáját, e honti formula concordiaet. Ez az egyezés a legjobban fogja dokumentálni a honti ev. reformátusoknak az ág. hitv. evangélikusok templomépítő akciójának fájától való elszakadhatatlanságát. Csalatkozás helyett csatlakozásra van szükség. Van másutt is közös tűzhely, pld. Esztergomban, vagy Nyitrán, hol a jellegadó faktor; a gazda ev. ref., s ág. hitv. evangélikusok a csatlakozók; - Ipolyságon az egyházmegyei szükség, a kezdeményezés, az akció s a lélekszám arányában fordítva állandó a dolog, de – a parochusi jus, az adózás, a presbiterek s kurátor választásánál stb. – a külön jogok fenntartásával. Talán lesz alkalmunk, - ha a nagy-geresdi egyezés megnyeri a szankciót, - e kérdésre részletekben visszatérni még. Addig azonban építsük egymást szellemileg s építsük a templomot is anyagilag egyelőre gyűjtés útján, - így iparkodván szolgálni honunk s egyházunknak, vármegyénknek s székhelyünknek híven s rendületlenül!”

(Íródott a Honti Lapok 1897. január 26 – 1900. november 8. közötti számaiban megjelent cikkek alapján. Folytatása a következő számban...)

Izsmán Jónás

A nagygeresdi egyezményt a dunántúli református és evangélikus egyházkerületek köztölték 1833-ban Nagygeresden a “két felekezetűek által keverve lakott helyiségekben a vallásbeli szolgálatokra és kölcsönös összeköttetésekre nézve” a másik felekezet hitvallásának és szertartásának becsületben tartásával. Kis János evangélikus és Tóth Ferenc református szuperintendensek írták alá másokkal együtt. Az egyezmény pontonként meghatározza a más felekezetű lelkész jogkörét.

Karácsony éjjelén

„Ti azonban választott nemzetiség, királyi papság, szent nemzet vagytok, Isten tulajdonba vett népe, hogy hirdessétek nagy tetteit annak, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket.” (1Pt 2,9)

Jézus születésekor “pásztorok tanyáztak a szabad ég alatt, és örködtek éjszaka a nyájuk mellett.” (Lk 2,8). A világ, amelybe Jézus jött, sötét volt, mint az éjszaka. Rómában egy vasöklű katonai uralkodó volt hatalmon, Palesztina kormányzója pedig a kegyetlen Heródes volt. Mária és József Betlehembe mentek, hogy összeírják őket, és befizessék az adót egy diktátornak. A világ éhségtől, szegénységtől, betegségektől és tudatlanságtól szenvedett. A meghitt karácsonyi énekeink alatt megfedekezünk arról, milyen kíméletlen világba született bele Jézus.

Mai világunkat háborúk, politikai konfliktusok, hurrikánok, földrengé-

Aldott karácsonyi ünnepeket!

Az Ipolysági Református Egyházközség folyószámlája: 0028611663/0900 Adományait, illetve az egyházfenntartási járulékat az istentiszteleti alkalmak előtt vagy a fenti számlaszámra juttathatják el.

E lap megjelenését egy magát megnevezni nem kívánó testvérünk támogatta.

Cím: Izsmán Jónás (Oros Optika), Hlavné námestie 20; 936 01 Šahy;
Tel.: 0904-941-236 email: izsmanjonas@gmail.com web: ipolysag.try.hu

sek, szökőárak, éhség, betegségek, tudatlanság, szegénység és faji megkülönböztetés sújtja. Mindannyian átélünk időnként valamilyen veszteséget és csalódást. Haláleset, érzelmi csőd, családi perpatvar, magányosság és öngyilkosság rontja meg a karácsonykor hirdetett nagy örömet. És saját bűnünk sötétsége nyomasztó teherként nehezedik ránk.

De Jézus éppen azért jött, mert a világ sötét és bajokkal teli. Fénye és szeretete áthatol a sötétségen, és ha követjük őt, miénk lesz a “világ világossága.” (Jn 8,12)

Imádság: Istenünk, hadd emlékezzünk az angyalok által hirdetett békesség mai aktualitására. Ámen.

Mit tegyek, hogy Krisztus fényét vigyem a sötét világba?

Gus Browning (Texas, USA)

Forrás: <http://csendespercek.hu/>